

Geslo japonskih vojakov je, "raje v smrt kot pa se podati". Vendar pa, kadar je sila, se raje podajo. Gornje je skupina japonskih vojakov, ki so se podali ameriškim četam v bitki na južnem Pacifiku.

Povojni načrt angleškega delavstva

PROGRAM, KI BO PREDLOŽEN PRIHODNJI KONFERENCI DELAVSKE STRANKE. — ZA ZAŠCITO V BOLEZNIH IN NA STAROST. — VPRASANJE PODRŽAVLJENJA INDUSTRIJ

Dne 27. maja je angleški delavski dnevnik Herald v Londonu objavil načrt eksekutivne angleške delavske stranke za povojno rekonstrukcijo Anglije. Predložen bo v razpravo prihodnji strankini konferenci, ki se prične 14. junija.

Vseobsegajoči program

Gordon Lennox, ki v čikabskem Daily News poroča o novem načrtu pravi, da posega v vse faze javnega življenja. Daily Herald ga označuje, za odločen, nekompromisni dokument angleškega socializma, a Lennox meni, da ni ekstremističen in v nekaterih točkah manj drastičen kot prejšnji programi.

Strankina eksekutiva ga je sestavljala na podlagi novih izkušenj v tej vojni in s stališčem, v kolikor je socialne preurebine v danih razmerah mogoče izvesti.

Pri sestavljanju tega dokumenta je veliko pomagal socialistični ekonom Harold Laski. On propagira takojošnje podprtje industrije, prirodnih virov in zemelje, toda v programu je to svojo zahtevo na ljubo večini opustil.

Delavska stranka je sedaj v manjšini, ko pa se bodo vrstile prihodnje volitve v parlament, bodo imeli volile priložnost odobriti njen načrt s tem, da izvolijo v zbornico večino delavskih poslanec.

S propagando za svoj program povojne socialistične rekonstrukcije bo takoj pričela.

Za osvoboditev iz negotovosti

Ena glavnih točk vsakega socialističnega programa je osvoboditev delavstva iz socijalnih zla. Brezposelnost in pomanjkanje sta dve glavni bremenji na ramah delavske mashe. Potem pomanjkanje zdravstvene oskrbe v boleznih, beda na starost, slaba stanovanja itd.

Ze pred meseci je bil v angleški zbornici predložen načrt za socialno zavarovanje, katerega imenuje Beveridge social security plan. Ko je bil na razpravi, je skorov povzročil vladno krizo in spor med poslanci delavske stranke. Njegovi kritiki pravijo, da je neizvedljiv, a mnogi delavski poslanci pa so nabratno trdili, da je nezdosten in so predlagali izpopolnitve. Vlada se je izrekla proti njemu in Churchill pa je dejal, da se naj o takih načertih sklepja po vojni, ko bo ljudstvu jasno, kakšna sredstva ima na razpolago. Obljubiti veliko, pa malo dati, je eksekutivi, da naj njen sklep okrog petine članstva.

Ameriške unije še ne kažejo volje za slogan

Med tem ko je John L. Lewis ponudil Ameriški delavski federaciji unijo premogarjev v spremem, je predsednik unije mašinistov (the International Association of Machinists) Harwey W. Brown oznanil njen izstop. Unija mašinistov, ki ima 565,000 članov, je bila v AFL 48 let.

Vzrok izstopa je jurisdiktivski spor z unijo tesarjev, pri instaliraju in razdiraju mašinerije, ki trajal že več let. Konvencija AFL je v tem boju odobrila z večino glasov stališče unije mašinistov in naročila

Mali narodi niso krivi ne sedanje, ne prejšnje svetovne vojne

Trditev, da so mali narodi krivi sedanje vojne zmede, je zmota, je rekel Edvard Beneš v predavanju pred društvom, ki se zanima za vnanje zadave.

Naj bodo velesile z njimi poštene, naj se drže svojih obvez napram malim deželam in narodom, pa bo dobro. Ko je to poudaril, je še dodal, kako trajčno je, kadar velesila požre svojo častno besedo in vrže malo deželo agresoru v žrelo.

Mislil je na monakovski pakt in na vlogo demokratične Francije in Anglije, ki sta Hitlerju dale za daritveno jagnje Čehoslovaško, zato da zagotovita "mir" Evropi.

Ni čudno, če je Beneš sedaj, ko vidi, da tudi druge demokratične vlade vidijo tisto žmoto Pariza in Londona, tako zagrenjen.

Male dežele so bile vedno le žrtev in žoga imperialističnih sil.

To je Beneš odločno poudaril in zagnal nekaj žog v London in v Pariz, ki sta glavna krivca polomljene zavezniške povojske politike in sedanje vojne.

Velesile delajo s svojo sebično politiko krivico deželam in narodom. Ljudstva v velesilah in v malih, skromnih deželah, si žele le vsakdanji kruh.

Poglejte po Slovenskem, ali pa po Tirolskem, ali kjer si žebodi. Delajo, pojejo in žive.

"Dajte tem ljudem jamstvo, da lahko žive svobodno in delajo svobodno," je rekel Beneš, "pa bo svoboda v Evropi."

Krvoljita niso povzročile male dežele, ne mali narodi.

Niti ne veliki narodi po svoji volji. A oni so orodje imperializma, izkorisčanja in drugih zla, pa morajo na ta način držati moro nad svetom.

Naj veliki narodi postanejo pravični, je rekel Beneš, pa bo pravica na svetu za vse.

VLADNI IZVEDENCI PO DOLARJU NA LETO SO ZELO DRAGA STVAR

Računajo, da je v Washingtonu sedaj okrog tri tisoč oseb v vladni službi s plačo po en dolar na leto. To so večinoma direktorji raznih korporacij, ki prejemajo plačo od njih tudi sedaj, ko so začasno v vladni službi.

Teh tri tisoč "dolar a year" stane vlogo torej samo tri tisoč dolarjev na leto ali vsaj izgleda tako.

Toda budžetni uradnik Francis R. Crawley navaja o tem vse drugačne podatke.

Vsakdo izmed teh večakov, ki prejema le en dolar plače na leto, stane vlogo v resnici \$3,600 na leto, ali vseh tri tisoč skupaj \$10,800,000.

Kajne, velika razlika! Kajti k enemu dolariju letne plače je treba došteći dnevnice in vozne stroške.

Ca pa se došteje, še razne druge neposredne stroške, ki jih ima vlast v zvezi z njimi, uvidimo, da so ti enodolarki zelo draga stvar.

Nedvomno so nekateri vredni teh dnevnici, ki jih prejemajo, a o marsikom pa so se že

čule graje, da se briga veliko bolj za interes svoje korporacije kot pa za vladno službo, na primer pri dobavljanju načrta za svojo kompanijo. Tudi v kongresu so se čule že dostikrat graje proti njim in pa ugotovitve, da bi bilo za naše večje napore boljše, če bi teh endolarskih večjkov sploh ne bilo v Washingtonu.

Samo po sebi umevno je, da magnati korporacij zastopajo pred vsem svoje družbe in da imajo za socialne probleme zelo malo smisla. Omi obratujejo svoje industrije zaradi dobrička, pa naj ga dobe od države ali pa od privatnih odjemalcev. In dobički že zelo dolgo niso bili tolikšni kot so sedaj.

Prireditev v prid SANSA in za pomožni sklad dobro uspela

Cikarska podružnica JPO-SS je imela minilo nedeljo prireditev ob enem z veliko predstavo, ki je dobro uspela. Več o nji bo v prihodnji številki.

Med tem ko je John L. Lewis ponudil Ameriški delavski federaciji unijo premogarjev v sprejem, je predsednik unije mašinistov (the International Association of Machinists) Harwey W. Brown oznanil njen izstop. Unija mašinistov, ki ima 565,000 članov, je bila v AFL 48 let.

Vzrok izstopa je jurisdiktivski spor z unijo tesarjev, pri instaliraju in razdiraju mašinerije, ki trajal že več let. Konvencija AFL je v tem boju odobrila z izstopom 20,179 proti. Glasovanja se je udeležilo torej le bojem.

Vprašanje je bilo dano na glasovanje članstvu unije strojniskov. 78,811 jih je glasovalo za izstop in 20,179 proti. Glasovanja se je udeležilo torej le bojem.

Predsednik unije tesarjev "Big Bill" Hutcheson, ki je v eksekutivi AFL zmagal v tem sporu, je velik reakcionar. V politiki je republikanec, oseb-

Ameriške izgube v Afriki znašajo nad 18 tisoč mož

Vojni tajnik Stimson je izdal dne 27. maja uradno poročilo o izgubah ameriške armade v Afriki, ki znašajo 18,558 mož. Izmed teh je bilo 2,184 ubitih, 9,437 ranjenih in 6,937 pa je pogrešanih. Slednje so večinoma ujetniki. Ti podatki o ameriških izgubah na afriškem bojišču se nanašajo na dobo od 8. novembra lanskog leta, ko je ameriška armada invadirala francosko severno Afriko, pa do 15. maja to leta.

Rusi žele več živilske pomoči takoj

V "Hot Springsu, Va., kjer se vrši konferenca združenih narodov o živilskem problemu, ki nastane po vojni, je ruska delegacija izjavila, da potrebuje Sovjetska unija več živil takoj, bodisi za armado kakor za gladko prebivalstvo, ki ga je v zadnjih ofenzivnih otela izpod nemške okupacije. Pravi, da so sedanje pošiljatve iz Amerike in iz krajev Velike Britanije nezadostne, upoštevajoč ogromne potrebe Sovjetske unije, ki nosi že dve leti v vojni s Hitlerjem najtežje breme.

Prihodnja seja odbora JSZ bo 4. junija

Ta petek, dne 4. junija, bo v SDC redna seja odbora JSZ, Prosvetne matice in uprave Proletarca.

Rusko-poljski spor dela Angležem precej težav

Na željo sovjetske vlade je postal angleška cenzura prejazna pridno bombardirajo nemške industrijske ter prometne centre, kar kajpada povzroča nemškim vojnim napromogramno škodo.

Na drugi strani pa jih je tolkel enako brez priznanja komunistični Daily Worker v Londonu. Cenzura mu sicer ni prepovedala pisati proti poljski zamejni vladi, ne pusti pa reporterjem tujezemškega tiska, da bi ga citirali. To prepolov je cenzura umaknila 24. maja, ostala pa je v veljavni prepolov, da se omenjenega komunističnega dnevnika ne sme pošiljati nikamor iz Nemčije.

Sam po sebi umevno je, da magnati korporacij zastopajo pred vsem svoje družbe in da imajo za socialne probleme zelo malo smisla. Omi obratujejo svoje industrije zaradi dobrička, pa naj ga dobe od države ali pa od privatnih odjemalcev. In dobički že zelo dolgo niso bili tolikšni kot so sedaj.

Plača prostakov je \$1,700 na leto

Urad za vojne informacije pravi, da stane vlogo vsak vojak (prostak) \$1,700 na leto, in sicer direktno plače prejema \$600, hrana stane \$1.50 na dan, računana na bazi cen za civiliste, stanovanje \$10 na mesec, oprema in nadomestitev \$170 na leto in zdravstvena oskrba \$100 na leto. Prihrani si na zavarovalnini \$63.40, na cigaretem \$10.95, na pranju \$32.50, na poštnini in v brivnici pa \$28.65.

Ali nam bo mogoče dobiti Proletarcu tisoč novih naročnikov?

Roosevelt in Churchill se v vsem zedinila

ZAVEZNKI OSREDOTOČENI ZA UDAR NA NEMČIJO. — KRIZA ITALIJE. — VATIKAN SPREMINJA STALIŠČE. — DE GAULLE NA KONFERENCI Z GENERALOM GIRAUDOM

Posvetovanja med Churchillom in Rooseveltom ter med ameriškimi in angleškimi vojnimi izvedenci in diplomati, ki so bila končana konec maja, so se izvršila v popolnem soglasju. Tako je izjavil predsednik Roosevelt.

Z Nemčijo se najprvo obračuna

Iz njegovih izjav in izjav drugih virov je razvidno, da se na tej konferenci vsi zedinili za taktiko, katero namen je osredotočiti glavne zavezniške možnosti na Nemčijo, a ob enem v državi tudi Japonsko. Pripravuje jih, da so zavezniški pustili na cedilu in čemu potem vztrajati v vojni, ko je vendar lahko že davno uvidela, da ne bo mogla zmagati!

V bodrilo Kitajski pa sta Roosevelt in Churchill svečano izjavila, da miru ne bo dokler ne bo Japonska popolnoma premagana in Kitajska pa osvojena japonske more.

Rusija soglaša

Naravno, da s tem mnenjem Rusija popolnoma soglaša. Do sedaj je zgoraj ona imela proti sebi domalega vso nemško armado in poleg nje pa še divizijs nemški sateliti. Z angleško-ameriško invazijo v Evropo se to spremeni in poraz Nemčije bo pospešen.

Ameriški in angleški letalci v pripravah za zavezniško invazijo pridno bombardirajo nemške industrijske ter prometne centre, kar kajpada povzroča nemškim vojnim napromogramno škodo.

Cezdelje večji vpadi zavezniških letalov so Nemcem dokaz, da je Hitler vojno v zraku že izgubil, čeprav ima Nemčija še zelo močno zračno florito. Toda premoč v letalstvu je sedaj na zavezniški strani.

Bodrilo Kitajski

Dočim je strategija Anglike in Zd. držav sedaj v glavnem

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Napadi na Italijo

Ampak najprvo je treba streliti silo osišča v Evropi, kar bo potem skrajšalo tudi vojno z Japonsko.

Po osvojitvi Tunizije so se zavezniški letalci v Afriki lotili italijanskih mest ob enem po zavezniški propagandi vabi Italijo na umik iz vojne, ako noče doživeti se več škode. Ljudstvo je zbegano in ne more razumeti, čemu Italija izgubila. Mussolinijev robante je v dveh desetletjih (Nadaljevanje na 3. strani.)

ni sovražnik Roosevelt in do japonskega napada na Pearl Harbor je bil aktiven v "America First". Z Lewisom sta si politično sorodna in bil je Hutcheson, ki ga je pridobil za povrnitev v AFL. Njegov namen je skupno z Lewisom upošlit AFL za boj proti Rooseveltu in za ofenzivo proti unijam CIO.

Unija strojniskov bo odšel samostojno, kakor je na primer unija tiskarjev, od kar je izstopila iz AFL.

Ti pojavi pričajo, da je ameriško unisko gibanje že celo dalj od sloga kot pa je bilo pred takim pol letom.

Taka je takтика tega lista od začetka in z njo nadaljujemo, kakor je bila zasnovana.

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Država, Chicago, Ill.

GLASILLO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTICNE ZVEZE

NAROČNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.50; za pol leta \$1.75; za četrt leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopisi in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do pondeljka popoldne za priobčitev v številki tekočega teden.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co., Inc. Established 1906.

Editor..... Frank Zaitz
Business Manager..... Charles Pogorelec

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.
Foreign Countries, One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO, ILL.
Telephone: ROCKWELL 2864

Čemu se laboriti v Angliji branijo komunistov?

Komunistična stranka v Angliji se trudi že vse to leto in se je že dostikrat prej za pridruženje k angleški delavski stranki (Labour Party).

Vsi njeni predlogi za pridruženje so bili odklonjeni prej in so bili zavrnjeni letos. Končno besedo o predlogu komunistov za pridruženje bo izrekel kongres delavske stranke, ki se spriče 13. junija.

Dne 28. maja je odbor delavske stranke s petnajstimi proti dvema glasovoma sklenil, da aplikacijo komunistične stranke zavrne in ta svoj sklep predloži v končno sklepanje zboru svoje stranke.

Proti predlogu za odklonitev komunistov sta glasovala izmed članov odbora delavske stranke samo Harold Laski, ki je svetovno znan teoretik, dostikrat označen za levčarskega socialističnega levčarstva, in pa Emanuel Shinwell.

Vprašanje pridruženja komunistov k laboritu s tem ni izbrisano nego je med angleškim delavstvom sedaj eden izmed najvažnejših predmetov, o katerem razpravljajo vsekrižem.

Med maso jih je mnogo, ki se čudijo, čemu se predlog komunistične stranke odklanja.

Drugi jim odgovarjajo, da samo radi tega, ker je bila komunistična stranka ustanovljena proti delavski stranki. Delavska stranka služi koristim angleškega ljudstva in Angliji. Komunistična stranka se je ravnila po vetrju kominterne.

Seveda, sedaj poudarja, da ker kominterne več ni, so temu očitku tla izpodbita.

Večina voditeljev angleške delavske stranke komunistom ne more odpustiti njihovega skoka iz borbe za obrambo Anglije in iz boja proti fašizmu v boju za skončanje "imperialistične vojne" v prid Hitlerju čim je bil sklenjen meseca avgusta 1939. znani pakt prijateljstva med tretjim rajhom in USSR. Tisti pakt je kominterno najbolj pogubil.

Napadali so Roosevelta za vojnega hujšaka, kakor so ga napadali po tistem paktu ameriški komunisti — vse v interesu sporazuma, ki je bil udarec za Anglijo in za Francijo, neglede kako se lahko s komunistične strani njima očita, da sta ga bile s svojo marelarsko politiko same krive.

Angleška delavska stranka je ena izmed najkonservativnejših v delavskem gibanju, a je vendar bila v marsičem boljša kot pa so bile druge socialistične stranke bodisi v prejšnjih kot v sedanji vojni. Bila je dosledna.

Komunistična stranka v Angliji tega o sebi ne more reči, ker bi res ne bilo. Zavibrala je po vefru iz protifašizma in iz zahtev za vojno a Hitlerjem v ravno nasprotino smer.

Vnave politike velesil so cudino stvar. Kadarkje se jih udinja kakša internacionala, je njenje diskreditiranje prej ali slej neizogibno. Ta usoda je doletela še posebno kominternu, ki je na papirju najzalostnejše končala. Namreč na papirju.

Zato angleška delavska stranka komunistom v Angliji pripravlja: če ste zares spremeniли svojo taktiliko, čemu ne razpustite svoje stranke in se nam pridružite, kot člani namesto stranka?

Komunistična stranka v Angliji ima okrog 75,000 članov. To je mnogo za tako deželo, upoštevajoč, da smo imeli v Zed. državah socialisti največ do 100,000 članov v svoji stranki, ko je ni bilo proti nam nobene konkurenčne delavske skupine, razen eselstov — sekta na papirju — in sindikalisti (IWW).

Ce pa ima komunistična stranka v Angliji, ki je po prebivalstvu dvakrat manjša od nas, kar 75,000 članov, vzhod temu, da ima angleški proletariat že svojo tradicionalno delavsko stranko, je to pač faktor, ki se ga nikakor ne more ignorirati, pa če za pridruženje k temu ali onemu vpraša ali ne.

Delavska stranka ima za svoje glavno zaledje umije, po članstvu pa je samo okrog trikrat večja kakor komunistična. In se boji, da će se ji komunisti organizirano pridružijo, se ji bo zgodilo kakor lisiči, ki je sprejela ježa v svojo jamo.

Zasluga angleške delavske stranke je, da je bila Velika Britanija ena prvih velesil, ki je priznala boljevsko Rusijo. In zasluga delavske stranke je, da je bila Anglia z Rusijo vzlič vsem torijskim spletom proti nji veliko bolj iskrena kot pa na primer na vse kraje oglašana demokratična Francija, ki je v onih letih imela evropski politiki glavno besedo.

A angleška delavska stranka ob enem ve, da je komunistična stranka v Rusiji za Rusijo prvič, drugič in tretič, in ob enem ve, da so bile komunistične stranke v drugih deželah vedno usmerje v enak namen.

Angleški laboriti komunistom v Rusiji niso nikoli zamevali njihove politike za Rusijo, bili pa so vsikdar odločno zoper orodje iste politike v Angliji. Namreč zoper podružnice kominterne.

JOŠKO OVEN:

RAZGOVORI

Najvažnejša novica, o kateri se po vsem svetu se vedno razpravlja, je brez dvoma razprt kominterne. Kaj pada, da so o tem različna mnenja. Ali eno je gotovo. Kdor misli, da je z razpustom kominterne svetovno revolucionarno gibanje ustavljen — se moti. Postalo bo od ukazov iz Moskve toliko bolj nedovisno. Kominterne je z odhodom Trockija z ruskega pozorišča prenehala biti tista sila, katero je dobila ob svojem rojstvu. Rusija, ki je čimdalje bolj osredotočena v samo sebe, in z vso svojo silo koncentrirana za izpopolnitve v svoji notranji, agrarni, industrijski ter narodno-razvojni politiki, s svojo taktiliko služila kominterni samo v kolikor je bilo to nujno v korist. Z napadom Nemčije je Rusija postala še toliko bolj odvisna od prijateljstva demokratičnih držav, katerim je bila kominterna veden na jeziku kot največja o-vira iskrenim odnosom.

Jožeta Goebbelsa je ta novica precej potra, čemur je dokaz kričanje v nemških časopisih, da je vse skupaj le laž, humbug itd. Nemški nacijsi so mislili, da so s tistimi poljskimi odkritji pri Smolensku napravili nekaj senzacionalnega, kar bo ne samo pretreslo svet, ampak razdroglo zaupanje med zavezniki. A tudi Jože Stalin je dober politik.

Joseph Davies je v Moskvi. Oziora je iz nje že odpotoval. Sprejeli so ga precej pompeno, kot je v takih časih pričakovati. Da je bila njegova misija uspešna, je tudi pričakovati. Velikanske važnosti je, da se Rusija obdrži v vojni, kajti brez nje ni niti misliti, da bi bil naskok na "evropsko trdnjava" uspešen.

Voja

Mir pred viharjem. Na vzhodnem bojišču se pripravlja na spomladanske ofenzive. Boj je sedaj večinoma v zraku. Na obeh straneh prihaja na pozornico stotisoč novih, veselih čet, topov in tankov. Hitler se pripravlja na svoj zadnji odpor in vanj bo vložil vse svoje sile. Skoro gotovo bo rabil tudi strupene pline. Rusi so močnejši ko kdaj prej in ob enem imajo zavest, da niso osamljeni. V Evropi se nadaljuje zračna vojna, katera je v večini osredotočena na Porutje in Južno Italijo. V Jugoslaviji se boji nadaljujejo, isto tako v Grčiji in Albaniji.

Toda ce Rooseveltova-Churchillova izjava v Casablanci velja tudi za Italijo, se bo moralak karor Nemčija i ona brez pogojno podati. Jasno je, da se bi tej usodi rada očela in tipije za mir, ki bi bil časten zanj in vrh tega pričakuje tudi koncesij in teritorialnih pridobitev, čeprav bo premagana.

Sveta stolica proti nacizmu

Od kar je Vatikan spoznal, da Hitler ne bo postal poglavar Evrope, se čujejo iz njegovih krogov zgražanja, nad nacizmom in tudi nemški škofi postajajo pogumnejši. Prej pa je bil Vatikan neutralen in zaenzo z nacizmom in gen. Francom vred izrekal odsode nad "brezbožnim komunizmom".

Poznavalec vikatinske diplomacije so vedeli, da bo papec "neviralen" dokler se ne utri, katera stran bo zmagača, potem pa potegnil z zmagovalci, da dobi od njih čimveč za koristi cerkve in za Italijo.

Konferenca v Alžiru

Velike važnosti za zaveznico stvar je razčlenjanje položaja med Francozi v kolonijah.

Pristaši demokracije so ostro prijeli ameriško politiko, ki je iskala kompromis z vichyjevcem v Afriki in ga tudi sklenila. Se bolj pa ga je obsojal voditelj borbenih Francozov general De Gaulle, ki je postal tudi po kapitulaciji Francije na zaveznški strani in pridobil nekaj kolonij, da so ostale v vojni proti osišču, dočim so Vichyjeveci v francoski Afriki ogrevali za Hitlerja in napadli Anglijo.

Položaj je sedaj precej izboljšan, a vzhod temu je upravljajo francoske Afrike ostala s rokah reskcionarcev, ki jih napredni Francozi označujejo za fašiste.

Upati je, da bo konferenca med generaloma Giraudom in De Gaullem situacijo spremeniла in da se fašistične politike, ki imajo na načrtu dati osvojeni Franciji reskcionarni režim, odstrani iz služb.

Iz Alžira poročajo, da se to kmalu zgodi.

vemo, ali smo uverjeni, da je slovenski narod za to vladajo, katera ga sedaj "zastopa" v tujini? Dajte nam program, kot smo ga imeli pred petindvajsetimi leti, ko je delavski človek manj lahko prisegel, dajte nam shode, skupščine...

Storil sem v svoji moči, da se popravi tista krivica in da se odpravi saj nekaj predsednikov, ki so bili zasejan med naše ljudi glede Sovjetske Rusije. Vsa dolga leta sem gledal to deželo ne z očmi fapčičevanja, ampak z očmi človeka, kateri skuša razumeti, kaj se dogaja v tej veliki deželi. Vedel in razumeval sem, da se je tam oralna ledina, da mi imela mlada revolucionarna Rusija skoro ničesar s čemer bi začela izvrševati svoj veliki program. Posledice svetovne vojne so bili milijoni mrtvih, strašna beda, katera je sledila vojni, civilna vojna ter se hujša blokada, s katero je obdala civilizirano Evropo.

Zatem je sledila lakota v letu 1921-22. Kdor je sledil vsem tem težavam, ni mogel pričakovati čudežev v deželi, kjer je znalo pisati in čitati komaj petnajst odstotkov prebivalstva. Kar je sledilo, je sedaj zgodbina. Smrt Lenina, notranji spor glede vodstva in načela, zatem petletke, sabotaje, čistke z eksekucijami itd. Ali skozi vse to gre tista silna volja industrializacije, šolstva in samoodvisnosti. "Deset let imamo časa za pripravo, predno nas napade sovražnik," so bile Stalinove preroske besede. Hitler je napadel Rusijo ravno mesec prej, pred dopolnitvijo teh besed. Jaz verjamem, da bo Rusija imela veliko besedo na Balkanu, in to je za nas Slovence velike važnosti.

Mogoče preveč ponavljam te besede. Gotovim ljudem sem komunist in če že to ne, saj so potnik. Spominjam se otreških let doma na Dolenskem. Ena najpopolnejših besed našega katoliškega dolenskega kmeta, katero je označil vse svoje zanjevanje, prezir in nizkot karakter, je bila beseda "liberalec". Kadar je moj oče rekel: "Hudič, liberalec je," sem vedel, da je tisti človek nekaj cesar se morsa izogibati. Liberalec ni imel vere, saj takšno je bilo naše mnenje. "Samo pes nima vere," je rekel moj oče. Vzelo mi je mnogo let, da sem se iznebil tistih predsednikov. Med nami, tudi v naših listih, se rabi večkrat nekaj sličnega. Če se ne strinjam z neko gotovo idejo ali mnenjem, aha, komunist si, in če že to ne, pa hudič, saj so potnik, se posebno če malo preveč simpatizira z Rusijo, ali pa čita knjige, katere so njej simpatične, pa magari če jih je napisal Joseph Davies.

Ruski relif

Frank Sile iz Clevelandja je poslal \$1 v pomoč Rusiji. Iskrena hvala! Upam, da bom imel v kratkem kaj več poročati.

Ali je vaše društvo že član Prosvetne matice?

Tole mi ne gre v glavo?

To kajpada vprašanja solidarnosti med delavstvom ne bo resilo.

Angleška delavska stranka je zanj, Komunistična stranka v Angliji poudarja slugo delavstva za svoj glavni namen v sedanji prizadevanjih. Oba sta zoper fašizem. Oba prijateljski Sovjetski uniji. A kar je bilo, se ne more zlahka pozabiti. Nezupanje, ki ga goji delavska stranka do komunistov, ni krivda delavske stranke, ampak slednjih.

Ker je šla Moskva že tako daleč, da je priznala nepotrebost kominterne in predlagala njen razpust, naj gre še korak dalj. Svetuje naj komunističnim strankam v drugih deželah, da naj se razpuste in njihovim članom pa, da pomagajo v graditvi novega, svežega mednarodnega delavskega gibanja z odločnim načelom, da mora nova družba temeljiti na socialističnih demokratičnih svobodščinah in na socialističnem gospodarskem redu.

In to popolnoma svobodno od Moskve, ki pa takemu gibanju lahko pomaga in mu bo morala pomagati sebi v korist, toda ne več po dosedanji svoji taktiliki, ki je bila vse usmerjena z vidika le-njenih-koristi. Vrč hodi po vodo dokler se ne razbije.

Kominterna se je. Naj tisti, ki so v nji kaj pomenili, store isti tudi v drugih deželah s prekrizanjem svojih zmot in prično znova na temelju solidarnosti vsem v korist, pa pridemo v resno mednarodnost.

Ljubezen in priateljstvo

MISLI

Ljubimec je v marsičem podoben priatelju. Toda iz tega ne smemo morda sklepati, da imata ljubezen in priateljstvo kaj skupnega. V resnici je nasprotno!

Bistva priateljstva so stavnostnost, dolgo trajanje in nemajnost. Bistva ljubezni so vnena, nepreračunljivost in hlastno naraščanje in upadanje. Priateljstvo temelji samo na sebi in se konča s smrto. Ljubezen žre samo sebe in se konča, če je bila velika, v sovraštvo, in v neprijateljstvu, če je bila majhna. Toda oboje — sovraštvo in priateljstvo — nimata z ljubezno drugo zvezne, karor to, da ji sledita. Karor po dežu stalno, oblačno ali stalno vedro nebo.

Prijatelj je pravilen v svojem priznanju in v svoji odločnosti, ljubimec pa je krivilen v svojem priznanju in v svoji odločnosti.

Ljubimec ni ne priatelj ne sovražnik ljubljenega bitja: je samo ljubimec, in to je dosti več ali pa dosti manj.

Namen ljubimca je, da bi prisiel ljubljenemu bitju čezdale blize. Namen priatelja je, da bi v bližini ostal.

Prijatelj je miren, ker ni v razmerju med dvema priateljema ničesar, kar bi bilo treba izpreminjati. Ljubimec je neumoren in misli zmerom na izpremembe.

Resnični ljubimec je podoben pravemu priatelju v tem, da hoče svojemu najljubšemu bitju storiti dobro, ga dvigniti in osrečiti. Toda priatelj dela to po zakonih priateljstva, ljubimec pa po zakonih ljubezni. Prijatelj hoče obogatiti priatelja, enkrat za vselej. Ljubimec pa hoče obogatiti ljubljeno bitje za dobo ljubezni, katere konca si ne more in ne upo misliti, ko pa se bo zanj tudi vse drugo končalo.

Diskuzije o vsem tem so se udeležili Anton Garden, Filip Godina, Ivan Molek, Fred A. Vider, Angela Zaitz in več drugih.

Omenjal je zadnjo konferenco male antante na Bledu leta 1938, in razne druge stvari, ki so pripomogle do kraha demokracije in Hitlerjevemu blitzkriegu.

Prijatelj nima nobenega neporavnanega računa s priateljem, ljubimec pa je neizprosen upnik in dolžnik.

Prijatelj hoče hvaležnost zmanjšati, ljubimec pa jo hoče kopiciti. Prijatelj dela to, kar se mu zdi pravilno, ljubimec pa izsiljuje to, kar se mu zdi, da bi morda utegnilo biti pravilno. Prijatelj hoče priateljstvo ohraniti, ljubimec pa ljubezen povečati.

Prijatelj pazi, da nihče drug ne storii njegovemu priatelju kaj hudega; ljubimec pa pazi, da ljubljenemu bitju ne naredi nihče nič dobrega.

Kajti priatelj hoče biti priatelj, ljubimec pa hoče biti vse. Zraven sebe ne trpi ne moškega ne ženske, ne Boga ne česa drugega.

Prijatelj uboga kakor vojak zakone zvestobe in dolžnosti.

Če se ljubezen konča, lahko postane iz ljubimca priatelj ali sovražnik. Toda ljubezen sama se ne more nikoli izpremeniti v priateljstvo ali sovraštvo: oboje, priateljstvo in sovraštvo, sta samo naslednika dediča po smrti ljubezni.

V Londonu stavijo, da se bo Italija že to leto umaknila iz vojne

V londonskih igralnicah ponujajo stave, da se bo Italija že to leto hoče noče umaknila iz vojne. Stava je eden proti enemu, to je, dolar za dolar, kar pomeni, da igralnice niso povsem prepričane, da se zgodidi kakor obetajo. Ako bi stavele pet dolarjev proti enemu, tedaj bi svet vedel, da je Italija res že toliko na umiku in oslabljena, da se bi v slučaju invazije mogla vzdržati le nekaj mesecev, okrog božiča pa bi oklicala novo vlado ameriški in angleški vlad priateljski fašistov. Kajti fašisti v Italiji bodo skušali s pomočjo Vatikanu rešiti Mussolinijevemu državo za fašizem v vsakem slučaju.

Nabavah, sejah in drugih priložnostih se spomnite tiskovnega sklada Proletarca.

POVESTNI DEL

IVAN POTRČ:

Pred novo veliko drama

(Konec.)

Ustavl se je pred velikim izložbenim oknom papirnice in knjigarno. Samo 8 din. je bilo zapisano nad črnim popivnikom. Tropa je zanesla misel za njegovo piščno mizo. Imeti takle popivnik, to bi bilo nečaj imenitno! Sedis tako za pisalno mizo in pod svojo desnico leže pole papirja. Ko počneš eno stvar, sežeš lepo po popivniku in posuši z njim zadnje vrstice. Trenutno si Trop ni mogel naslikati večega udobja v živiljenju, karor imeti tak črn popivnik. V ozadju bi pa prasketal za njim v peči drva. Na misel mu je prišel konec romanopisca Zolaja, kakršnega je videl v filmu. Romanopisec je sedel v udobnem naslonju in v toplo zakurjeni sobi ter pisal velike besede, ko ga je onesvestil plin, ki je začel tihotapsko ujaviti iz peči. Bogovska smrt! Trop mu jo je zavidal. Toplotna, ki je grela Zolaja, je bila tudi predpogoj za pisanje Janeza Tropa. Kajti, ko je tako postajal pred izložbenim oknom in sanjaril o bogastvu v njem, ga je začelo znova zebsti v prste, da ni občutil več niti prstov na nogah. Megla ni več pršela, naletavati je začel sneg. Luči, ki so visele čez ulice, so bile znova brez živiljenja; bile so mrzle in mrtve. Obup, ki ga je malo popreje popustil, se je znova prevesil nanj. Pil ga je ko mora in mu ni dal dihata.

Kar se je dogajalo z njim ni bila več samo drama ali novača, bila je prava in krvava resničnost. Pred velikim izložbenim oknom je stal Janez Trop, umetnik po milosti božji, karor je pisalo časopisje, in bil premražen do kosti. Samjal je po popivniku in po papirju, na katerega bi lahko pisal, po navadnem konceptnem papirju. Tropov obraz je bil vsekakor kakor dva dinarja.

Sanjaril je po toplo zakurjenem kotičku in topilih čevljih. Nekje nad njegovo glavo — umetnik ni dvignil glave — je padala, luč iz oken v prvem nadstropju, kjer so živelci meščani prijetna živiljenja v zakurjenih sobah, in prav lahko, da je ta trenutek brala katera gospodina njegov roman in čustvovala z ljudmi, ki jim je on vidihi živiljenje.

Zadrgetal je in segel v žep po robev. Dva dinarja je občpal. Ostala sta mu od vožnje. Sneg je začel močnejše naletavati. Na vsak način se bo moral nekam zavleči, preden bo minile ure do odkoda vlačka; v dolgočasni čakalnici ne bi vzdržal. Zaželet si je človeške bližine, razgibanosti, toplotne, krême. Za dva dinarja bi se dalo kaj malega narocista. Ko se je odločil, se je skoraj razveseli živiljenja. Nove obrale bo srečal in nove type. Odkrival bo svetove. Po krémah kurijo; spravil se bo k topeli peči in vlekel počasi svoj brizganec. Zavil je znova v stransko ulico in se ustavljal pred gostilno. Hotel je stopiti v njo, a zadnji hip se mu je zasedel preglasta. Odšel je na prejole ulici mimo sijajno razsvetljene mesnice, v kateri je sekal rejen in rdeč mesar — takšen, kakor da bi ga upodobil romantično navdahnjeni podobar — široke kose mesa. Janez Trop je stopil nazaj, da je lahko videl, kaka zadovoljnost je sijala s tega debelega in rejenega mesarskega obraza. Za eno samo trenutek si je zaželet prev takoj kakor majhen otrok biti mesar, biti tako lepo rejen in sekati meso. Nato je zavil v klanec, šel malo po stopnicah in prišel pred krém, do katere se je dalo priti skozi vežo. Poiskal je še enkrat denar v žepu in ga podrtl proti luči, nato pa je vstopil. Gostje so se zazrli vanj, nekateri precej dolgo, kajti

“Koliko?” je vprašal. “Dva,” je dejala napol glasno. Janez Trop je segel z lahkimi srečem v žep in plačal. Prav lahko bi se zgodilo, da bi natakarica računalna dva dinarja in pol ali celo tri dinarje. Če bi se zgodilo zadnje, bi se uprl in rekel, da ne plača več kakor dva dinarja. On se ni dal nikoli več za brizganec, je vstala in se pretegnila.

“Takole,” je dejal in se oziral.

“Drama je šla,” je reklo ta z nasmeškom in se mimogrede ozrial na prelepljen letak na ozlaski deski.

Trop mu je hotel povedati ono, kar je povedal slugi, ko je stopil od upravnika, a je bilo hkrati preveč trme v njem, da bi se mogel zlagati. Krenil je s Farčnikom po Veliki ulici. Razgovorila sta se. Farčnik je zvedel, da ima Trop še dobrive ur do vlačke in ga zategadal zavlečel s sabo v neko krém, kjer je bil aboniran. Naročil je pol litra abonitance in sedel. Janez Trop je počasi skril vino, Farčnik pa je vernerjal. Molčala sta. Sele, ko je natakarica odnesla posodo in pobrisala mizo, se je profesor Farčnik razgibal in razgovoril. Naročil je novega pol litra, napisil s Tropom in dejal:

“Jaz bi dal postreliti vse brezposebne literate!”

Janez Trop se je vzdržal, se premaknil in ga v nasmeškom pogledal. Odgovoriti mu ni bilo kaj, ker je pil njegovo vino. Pogledal pa ga je tako, kakor če bi mu hotel reči: “Eh, saj se poznamo, profesore! Vendar pa opazka ni prav nič na mestu.”

Ali Farčnik se ni nasmehnil. Napravil se je važnega ter začel dokazovati ves nesmisel pisanjenja.

“Kaj pa je imel Prešeren od svojih ‘Poezij’?” je vprašal Trop. “In kaj je imel slovenski narod?”

Trop se je že enkrat nasmehnil, nikakor se ni mogel znajti; čeprav je preklet dobročutil, da je Farčnikovo govorjenje pljuvanje na vse njegovo delo. Vprašanji pa, ki ju je vrgel Farčnik pred njega, sta bila tak, da se na nji sploh ni dalo odgovoriti.

Farčnik je razpredal svoje misli naprej, ne da bi sploh čakal, da mu bo Trop kdaj kaj odgovoril. Umetnik spominje se zajedel v vse tiste noči, ko je bedel ob petrolejki in pisal drame. Čutil je silovito moč, ki mu je zaplavila po žilah.

Farčnik si je prizgal cigareto in nekajkrat pušnil prekomise. Ali prav to je bilo usodno zanje. Kajti Trop se je zradi tega za hip zazrati vanj in tisti trenutek se mu je zazdelo, da ima pred sabo vse one, ki so ves večer viseli ko mora na njem in ga spravljali v obup. Ta oklep je bilo treba prebiti, če ne je umetnik Janez Trop čutil, da se bo zadržil. Isti hip je že držal poltersko steklenko v rokah in jo zalučal z vso močjo v napeti in cinični obrazu profesorja Farčnika.

Biilo je sklenjeno, da se naj

pričakl v prid Proletarca aranžira čeprav do te seje datum v ta namen se ni bil določen.

O pevskem zboru Savi je bi-

Nemski ujetniki v Tuniziji, ki so se podali ameriškim četam, se ne počutijo nesrečne, kot priča gornja slika, poslana nedavno iz Afrike.

A prav tole, da je lahko načorobi si Janez Trop mogel mislit, so ga že popisali in ga pahnili v kajho, da bi se ohladil, kakor je nekdo pripomnil za njim.

Vendar se Janez Trop točno ni ohladil, tudi zaspal ni. V mrzli kajhi se je prebudit v njem umetnik z vso silo, karor se že dolgo ni, vse od zadnje napisane drame ne. Poln notranjega ognja, ki mu ni dal zaspasti, je hodil ure in ure po mrzli in obokasti kajhi. Prišel je stražnik in mu povedal, da bo moral zjutraj na rapport. Umetnik mu ni odgovoril. Samo pokimal je, nazadnje pa se obrnil od stražnika in se znotra zagnal med pričnami. Stražnik je zaločil vrata in zagoščil. Kaj, tega Trop ni slišal. Preveč je bil zaverovan v svojo novo dramo, ki se je poračal v njem niso posrečile.

Preden je ustavljal zaglede pred sabo profesorja Farčnika. Zmedel se je, ker res ni imel cilja; za postajo je bilo prezgoraj. A lagati se pred Farčnikom ni hotel; ta trenutek je bil preponosen.

“Dober večer, Trop! Kam literature?”

Trop se je ustavljal in zaglede pred sabo profesorja Farčnika. Zmedel se je, ker res ni imel cilja; za postajo je bilo prezgoraj. A lagati se pred Farčnikom ni hotel; ta trenutek je bil preponosen.

“Drama je šla,” je reklo ta z nasmeškom in se mimogrede ozrial na prelepljen letak na ozlaski deski.

Trop mu je hotel povedati ono, kar je povedal slugi, ko je stopil od upravnika, a je bilo hkrati preveč trme v njem, da bi se mogel zlagati. Krenil je s Farčnikom po Veliki ulici. Razgovorila sta se. Farčnik je zvedel, da ima Trop še dobrive ur do vlačke in ga zategadal zavlečel s sabo v neko krém, kjer je bil aboniran. Naročil je pol litra abonitance in sedel. Janez Trop je počasi skril vino, Farčnik pa je vernerjal. Molčala sta. Sele, ko je natakarica odnesla posodo in pobrisala mizo, se je profesor Farčnik razgibal in razgovoril. Naročil je novega pol litra, napisil s Tropom in dejal:

“Jaz bi dal postreliti vse brezposebne literate!”

Janez Trop se je vzdržal, se premaknil in ga v nasmeškom pogledal. Odgovoriti mu ni bilo kaj, ker je bil njegovo vino. Pogledal pa ga je tako, kakor če bi mu hotel reči: “Eh, saj se poznamo, profesore! Vendar pa opazka ni prav nič na mestu.”

Ali Farčnik se ni nasmehnil. Napravil se je važnega ter začel dokazovati ves nesmisel pisanjenja.

“Kaj pa je imel Prešeren od svojih ‘Poezij’?” je vprašal Trop. “In kaj je imel slovenski narod?”

Trop se je že enkrat nasmehnil, nikakor se ni mogel znajti; čeprav je preklet dobročutil, da je Farčnikovo govorjenje pljuvanje na vse njegovo delo. Vprašanji pa, ki ju je vrgel Farčnik pred njega, sta bila tak, da se na nji sploh ni dalo odgovoriti.

Farčnik je razpredal svoje misli naprej, ne da bi sploh čakal, da mu bo Trop kdaj kaj odgovoril. Umetnik spominje se zajedel v vse tiste noči, ko je bedel ob petrolejki in pisal drame. Čutil je silovito moč, ki mu je zaplavila po žilah.

Farčnik si je prizgal cigareto in nekajkrat pušnil prekomise. Ali prav to je bilo usodno zanje. Kajti Trop se je zradi tega za hip zazrati vanj in tisti trenutek se mu je zazdelo, da ima pred sabo vse one, ki so ves večer viseli ko mora na njem in ga spravljali v obup. Ta oklep je bilo treba prebiti, če ne je umetnik Janez Trop čutil, da se bo zadržil. Isti hip je že držal poltersko steklenko v rokah in jo zalučal z vso močjo v napeti in cinični obrazu profesorja Farčnika.

Biilo je sklenjeno, da se naj

pričakl v prid Proletarca aranžira čeprav do te seje datum v ta namen se ni bil določen.

O pevskem zboru Savi je bi-

S seje kluba št. 1 JSZ

Chicago. — Na prošli seji kluba št. 1 JSZ je tajnik Chas. Pogorelec poročal, da znaša pretekli prireditev v prid Proletarca okrog \$300.

Frances Vreček, ki je zastopnica kluba v češki kraljevini organizaciji JPO-SS je poročala o delu za prireditve, ki se je vrnila minuto nedeljo, in pa da se je kot delegatica kluba udeležila konference Prosvetne matice dne 23. maja v Waukeganu.

Druga dva delegata sta bila Filip Godina in F. A. Vider. Godina je omenil, da je bilo na konferenci okrog 20 zastopnikov, da so bile razprave dobre in da se bo z delom nadaljevalo. F. A. Vider je dejal, da je bila konferenca zanimiva v tem, ker se je na nji razpravljalo o sodobnih vprašanjih s posebnim ozirom na naše domočne probleme.

Biilo je sklenjeno, da se najpričakl v prid Proletarca aranžira čeprav do te seje datum v ta namen se ni bil določen.

Priredba mladinskega krožka SNPJ

Chicago. — V nedeljo 6. junija se vrši v dvorani SNPJ prireditve, namenjena proslavi petletnici mladinskih krožkov te jednote.</

Iz SANsovega urada

3935 W. 26th St., Chicago, Ill.

Agitacija je potrebna

Zivahnino in neumorno širjenje kakake misli ali ideje med ljudjimi se imenuje agitacija. Ta si prizadeva predočiti svoj predmet tako, da ga lahko pojme vsakdo, ki se zanima zanj. Le dobra in intenzivna agitacija pripravi ljudi k temu, da se zavzamejo za njeno stvar in se je oklenejo.

Agitacija za našo gibanje ni posebno težljivo delo, če ve tisti, ki agitira za našo organizacijo, za čim streni naše prizadevanje.

Slovenski ameriški narodni svet se trudi za doseglo tistih ciljev, ki mu jih je določil Slovenski narodni kongres lani v Clevelandu. Ta je tej organizaciji naročil, naj deluje po vseh svojih močeh v prvi vrsti za rešitev slovenskega naroda, potem za njegovo osvobajenje izpod krutega jarma fašistov, nemških nacijev pa madžarskih nasilnikov in končno za združitev vsega slovenskega ozemlja v demokratično in avtonomno Slovenijo, ki naj postane del preurejene, prenovljene, federativne in demokratične Jugoslavije. To je glavni namen tega gibanja, ki bo prenehalo, čim se bodo mogli Slovenski v starem kraju sami potegniti za svoje pravice.

Cilji Sansovega delovanja so izključno političnega značaja in tvorijo najpotravnitejši pogoj za naroden obstanek in lepo bodočnost slovenskega naroda v starri domovini.

Agitacija se lahko vrši na različne načine: na sejah, shodih, sestankih in prireditvah. Ko greste po hišah pobirat pravljivne prispevke, se vam nudi lepa prilika za pridobivanje podružničnih članov in članic in za ustanavljanje novih podružnic, ki bi jih ta organizacija rada še letos stetila nujmanj pet sto.

Se dačel smo od tega cilja. Ali z dobro voljo se da doseči tudi to. Rojaki in rojakinja, agitacija za našo stvar je potrebna. Ne ogibajte se je!

članov našega pomožnega odbora tudi v izvrševalnem odboru Slovenskega ameriškega narodnega sveta. In tako so lahko uradniki krajevnih pomožnih odborov členem tudi odberniki naših podružnic.

Za našo agitacijo je zlasti to dobro vedeti in vsi naši ljudje si bodo kmalu na jasnom tudi v tem oziru.

Naše delovanje je politično in prizadevanje našega pomožnega odbora pa po podprtosti.

Mi pobiramo prispevke, da moremo z njimi kriti stroške, ki jih napravljajo naša prizadevanja. Pomožni odbor nabira denar, da ga za sedaj tudi ne more poslati v staro domovino, spravlja na kup večinoma v obliki ameriških vojnih obveznic ter tako pomaga tudi naši novi domovini v njenih vojnih naporih.

Agitacija se lahko vrši na različne načine: na sejah, shodih, sestankih in prireditvah. Ko greste po hišah pobirat pravljivne prispevke, se vam nudi lepa prilika za pridobivanje podružničnih članov in članic in za ustanavljanje novih podružnic, ki bi jih ta organizacija rada še letos stetila nujmanj pet sto.

Se dačel smo od tega cilja. Ali z dobro voljo se da doseči tudi to. Rojaki in rojakinja, agitacija za našo stvar je potrebna. Ne ogibajte se je!

Za boljše poslovanje

Član našega osrednjega odbora Frank Aleš iz Chicaga nam piše tele vrstice:

"Ker želim, da bi bila organizacija Slovenskega ameriškega narodnega sveta uspešna, Vam priporočam v nameh boljšega poslovanja sledete:

Pri poljubovanju članov sem opazil nedostatke, ki se dajo odpraviti z majhnimi stroški in bi bilo to organizaciji v korist. Priporočam, naj si organizacija prekribi nekake priglaševalne pole; na njih naj bi bila natisnjena izjava in polemen te organizacije, potem rubrika, v kateri naj priglašene ali priglašenke pove, koliko misli prispeti za organizacijo mesečno ali letno; zatem naj bi bil prostor za priglaševanje podpis in naslov. Te izpolnjene priglašnice ali prijave naj bi podružnični tajniki posiljali v Vaš urad. Tako bi imeli pred sabo natančen pregled objavljenih dohodkov in bi laže usmeriali agitacijo. Vrh tege bi tudi imeli boljšo kontrolo nad podružničnimi tajniki in člani bi se čutili bolj obvezane za izpolnjevanje dane obljube. Kakor si jaz zamisljam te prijave ali priglašenke, naj bi bile to tiskavine v velikosti 3x5 iz boljšega pa moč-

nejšega papirja, ker bi bile takoj trpežnejše za Vaš arhiv."

Shodi, seje, sestanki in prireditve

Naša podružnica, ki se je, kakor povzemanimo iz listov, ustanovila dne 28. marca v Strabanu, Pa., iz vseh tamošnjih društev in klubov, a se nam doslej še ni prijavila, bo imela dne 4. julija piknik v Drenikovem parku. Čisti dobiček te prireditve je namenjen Slovenskemu ameriškemu narodnemu svetu v podporo. Seje te se nepravljene podružnice se vršijo vsako četrto nedeljo ob dveh popoldne, in sicer izmedenoma — enkrat v dvoran dr. st. 138 SNPJ, enkrat pa v oti dr. št. 153 KSKJ.

V Slovenskem domu na Holmes Ave. v Clevelandu se bo, kakor naznana podružnica št. 32 SANS, v kratkem vršila ustanovna seja naše podružnice za tisti okoliš.

Naše gibanje

V dobi od 19. do 26. maja so se nam prijavile štiri nove podružnice, in sicer št. 50 SANS, Denver, Colo., nastala iz tamošnjih slovenskih društev, potem št. 51 SANS, Barberton, O., nastala iz dr. št. 110, 111 in 243 KSKJ, podr. št. 6 SZZ, dr. št. 44 ABZ, dr. št. 48 SNPJ, dr. št. 28 SDZ in slov. sam. dr. "Domovina", nadalje št. 52 SANS, Chicago, Ill., nastala iz dr. št. 100 SNPJ, in pa št. 63 SANS Johnstown, Pa., nastala iz sedmih tamošnjih društev.

Slovenski ameriški narodni svet je dne 26. maja štel 52 podružnic. Podružnica s številko 48 se do 26. maja še ni ustanovljena.

Se dačel smo od tega cilja. Ali z dobro voljo se da doseči tudi to. Rojaki in rojakinja, agitacija za našo stvar je potrebna. Ne ogibajte se je!

V istem razdobju so nam poslate prispevke sledete podružnice: št. 12 SANS, West Aliquippa, Pa., \$10; št. 28 SANS, Conemaugh, Pa., \$327.15; št. 33 SANS Bridgeport, O., \$17.50 (darovali so: Federacija SNPJ za vzhodni Ohio \$10, dr. št. 536 SNPJ \$5 in Louis Pavlini \$2.50.; št. 53 SANS, Johnstown, Pa., \$143.02).

V smislu sklepa, ki ga je sprejet na svoji zadnji seji gl. odbor Slovenske narodne podporne jednote, je ta naša podpora organizacija darovala \$1,000 kot prvi del \$5,000 našemu narodnemu svetu v podporo.

Resolucije

Podr. št. 12 SANS, W. Aliquippa, Pa., je sprejela ob prijavi obhajanja SLOVENSKA DNEVA resolucij, ki ju je naša organizacija pripravila v sprejetje.

Takisto je storila podružnica št. 50 SANS, Denver, Colo., na svojem ustanovnem shodu, ki se je vršil dne 18. aprila tamkaj.

Dr. št. 205 SNPJ, New Duth, Mich., se je tudi dne 18. aprila spomnil svojih bratov in sester v starri domovini ter sprejelo temu primerno rezolucijo.

POVOJNI NACRT ANGLESKEGA DELAVSTVA

(Nadaljevanje s 1. strani.)

pod pokroviteljstvom Velike Britanije, Zedinjenih držav, Rusije in Kitajske.

Gospodarstvo je treba vzajemno urediti v interesu potrebnega ljudstva vseh dežel in vsem naj se nudi priložnost za izboljšanje živiljenjskega standarda.

Kaj pa v Zed. državah

Ker je delavstvo v Angliji složno in organizirano tudi politično, imajo njegovi programi pomen in važnost. O povojnih problemih razpravlja se, da bo naši pripravljeni kadar se pojavit, in za socialno skrbstvo se bori ob vsaki priložnosti.

V Zed. državah zahtevajo boljšo socialno zaščito vse umije, a ker delavstvo ni organizirano tudi politično, se mora za vse take stvari zanašati samo na takozvane prijatelje, ki jih ima v kongresu. Tudi predsednik Roosevelt je obljubil "vojni boljši 'social security'" kot pa je sedanja. Večja socialna varnost bo potrebna in delavstvo storiti dobro sebi in svojcem, če se energično loti delati zanj.

Ameriški vojaki na južnem Pacifiku, katerim je bilo življenje oteto s plazom. Zbirajo Reče križ. Vsakdo, ki je zdrav, lahko da neka svoje krvi v pomoč ranjenim vojakom.

MALO DROBIZA

Chicago, Ill. — Leseni vojaki in topovi na visokih washingtonskih postopilih podpirajo na žalost ameriško glavno mesto veliko boljše kot pa go tovo živi kipi v zvezni zbornici.

Kje neki odbor OPA (vladni odbor za upravljanje cen) kupuje svoje živiljenjske potrebuščine? Nedavno sem poslušal nekega člana tega odbora po radiu, ki je v svojem govoru trdil, da so se podražile ed japonskega napada na Pearl Harbor pa da sedaj samo osem odstotkov. Za to informacijo sem mu pripravljen darovati svojih 48 pointov.

Spomin na moja mlada leta

Leta 1902 sem dobil v Chicago na severni strani delo pri slovenskem peku. Na Fužinah pri Novem mestu, od kjer je bil doma, se je pisal Tomšič, takoj pa Thomas. Izdelal sem se za Nemca, kot je bil takrat običaj v tem delu čikaškega mesta (morda je še, ne vem). Vsako jutro sta z njim razvali pecivo v prodajalne "Stormani", katerim ga je oskrboval, so bili Irči, Nemci in Švedi. Ko ga je Sved vprašal po narodnosti, mu je odgovoril, da je Nemec, Nemcu pa je na enako vprašanje dejal, da je Šved. Nemcu namreč ni mogel trditi, da je Nemec, ker je nemščino le za silo ločil.

Tak je bil rojšček, pri katerem sem se začel učiti za peka, ko mi je bilo 15 let.

Materi v starri kraj sem pisal prvo pismo. Delo sem dobil, sem ji sporočil, in kruha mi ne manjka. Zasluzim pet dolarjev na teden.

To pomeni 25 kron.

Nisem ji pa pisal, da delam od 2. zjutraj pa do 4. popoldne in vsasi do 8. večer. Niti ji nisem pisal, da delam v kleći, ki ima samo eno okno, in da delam pri luči bodisi podneva kakor noči, ker je v kleći večna tema. Rabili smo plinski razsvetljavo.

Zadaj za pekarsko pečjo je bila v enem katu moja postelja v drugem pa premog. Vsa okolica je bila polna nesnage. Družbo so mi delale podgane, stevice in žurki. Vselej, predno sem se ves utrujen vlegel, sem spodil z metlo podganje iz kleći, šele pa zapirajo.

Neke pomladi, ko se je začeli tajati sneg, je zelo deževalo. Voda je udrla v kleći in začutil sem jo seje, ko je dosegla posteljo in me prebudila. Drugače bi bil morda še utonil v kleći.

Pekarji v takih podganskih luknjah ni več. Zasluga gre.

O spominih na tisto pasje življenje bi lahko še veliko pisal, a je boljše, da ne.

Tudi materi nisem o tem v tistem prvem pismu nicensar omenil. Ko sem ga napisal, sem vprašal Tomšiča, kje bi mogel kupiti poštno znakom. "Vsa 'drug stor' jih ima." Tolmačil sem si, znakom prodaja le vsaka druga prodajalna. Gremimo prve in jo izpustili, vstopil sem v drugo, pa ni bilo nič. In tako sem hodil eno milje ne da bi kaj opravil. Dalj nisem šel, ker sem se bal, da bi za-

pohodil. (Op. Dotičnik ni Slovenski.)

*

Na vse bivše dopisnike apeliram, naj spet pišejo. Citatelji jih pogrešajo. Sedaj imamo še pravico, a nikjer ni jamstva, da ne pride čas, ko bo tudi pišanje o svobodi dovoljeno le po odmerkih.

*

Biblia pripoveduje o sedmih debelih in sedmih suhih kravah. Frank Kerže je nekoč v svoji bivši reviji Cas, katero pogrešam, vzel to primerjavo za članek in v njemu preročeval "sedem suhih let", to je, gospodarske krize, kakršnih se je že precej dogodilo. Zadnje, ki je trajala dalj kot "sedem suhih let" se še vsi spominjam. V tisti razpravi je Kerže ugotovil, da nam daje upanje v odpravljanju "sedmih suhih let" Rusija, ki uravnava gospodarstvo za ljudske potrebe.

Kako bodo rabili biblijsko primerjavo o sedmih debelih in sedmih suhih kravah naprej, ne vem, ker so sedaj tudi konji v veljavni.

*

Za ostanke mašče, ki jo Unite Sam potrebuje v municipijskih obravilih, mi da mesar ječ za funt. Mar naj bi mi U. S. dal 4 pointe, ki ga nič ne stanuje, meni pa bi prav prišlo.

*

Ali se še spominjate, kako so bili tudi v mesincih vladni odjemalci? A sedaj pa so osorni, te ignorirajo ali pa se celo insultirajo. Enkrat bo tudi te vojne konec in odjemalci jih bodo pôzabili.

*

Par sodrugov mi je očitalo, da v bodočnosti preveč črno gledam. Priznam, da je moje desno oko odpovedalo. Vidim pa le levim očesom pisati, pa čitati tudi med vrsticami o današnjih razmerah in dejvodkih. N. pr., vsi dosedanji poskusili za združenje unije so se izjavili. Se celo Daniel J. Tobin, predsednik največje unije v AFL, je nedavno dejal, da se je naveličal sestank za združenje, ker je uvidel, da smo po vsakem sestanku od združenja prav tako daleč kakor poprej.

Gotovim odbornikom v AFL, da bi v CIO je le za službe in v prerezkanjih med sabo si očitajo napake, kakršne so brez pomena, v glavnih ne vidiš. Vsi pa se zavedajo, da so v načinu in da je razdrženje res v škodo delavstvu. Ob em ne vedo, da bodo v svojih napak vztrajali in tako se spor nadaljuje.

Tobin je v glasili unije prevoznikov pisal, da je sprejel mandat v odbor za pogajanja med AFL in CIO zato, ker je Roosevelt želel. Predsednik bi rad, da se z bojem med unijami preneha, ker so v škodo ne samo delavstvu, nego tudi vojnemu naporu in njegovi domači politiki.

V Angliji ima delavstvo v parlamentu besedo in moč. Tam ima delavstvo načela. Kaj pa ameriško delavstvo?

John Chamazan.

Program Poljakov na Ruskem

United Press poroča v desni z dne 13. maja iz Moskve, da so "poljski patrioti", organizirani v zvezi pod tem imenom v Sovjetski uniji, objavili sledeni program:

1. Borba za osvoboditev Poljske izpod nemške pete.

2. Enotnost s Sovjetskim unijem v boju proti skupnemu svetovnemu.

3. Borba za restavriranje pravic poljskega ljudstva in za neodvisnost poljske države.

4. Organiziranje parlamentarnega demokratičnega sistema v novi svobodni Poljski.

5. Poljskemu ljudstvu se zajamči uveljavljanje gmotnih, kulturnih in drugih potreb.

6. Ojačanje z

Demo Ike and G.O.P. Mike

Most Americans, at some time or another, have chuckled at the antics of Ike and Mike, the comic-section characters who look so much alike.

We therefore believe our readers will get the point when we tell them that a close study of the tactics of both capitalist political parties may also be good for a laugh—for people who are not averse to a joke at their own expense.

For while both parties have different names and use slightly different language, they look precisely alike whenever they swing into action to defend the owning class of the nation against the menace of a militant working class.

We offer for comparison Republican Pennsylvania and Democratic Florida.

Here in our own state the legislative session just ended was branded by labor as reactionary. One of the big offense committed by the Republicans against organized workers was the enactment of a law which prohibits the contribution of union funds for political campaign purposes. That, it has been truthfully pointed out, is an "insult," all the more flagrant because the corporations which exploit labor still can finance candidates and, thereby, influence the actions of public officials.

But labor-hating reaction is not a strictly Republican copy-right.

There's Florida—and the whole "Solid South" for that matter, which is the basis of Democratic political hopes. Florida's state legislature has already approved a bill to do the same thing as has been accomplished by the Republicans in Pennsylvania.

So what? Well, so the workers of America are plainly being fooled and divided by names that don't mean a thing.

What most American voters don't understand is that there is a very good reason why both Republicans and Democrats should turn out to be "stinkers" so far as the working people are concerned.

The reason is that both parties are united upon the main proposition—which is that the means of life shall continue to be owned by a few people and operated for the profit of the owners rather than for the welfare of the majority of Americans who comprise the working class.

Anybody who holds to the capitalist private-profit system is quite consistent when he or she refuses to permit Labor to control the lawmaking machinery of the nation or to influence the action of lawmakers themselves. For if labor becomes too influential there may be laws that will outlaw the profit racket instead of union campaign contributions.

It is the worker—and especially the union worker—who is inconsistent when he votes for a party that is owned by the economic dictators and dedicated to the preservation of the type of dictatorship which always has victimized working people.

The time has come when workers should cast their ballots—and use their dollars, too—for a party which, like the Socialist party, aims to make America the property of all the American people. And to produce abundance for the use of workers instead of for the profit of owners.—Reading Labor Advocate.

LOCAL LEADERSHIP

By RUTH TAYLOR

Organized Labor is justifiably disturbed at the growing anti-labor sentiment so vocally expressed in many quarters today.

Labor, however, has not itself been entirely guiltless. Any advertising man, whether his media be newspaper, magazine or radio—or the local labor paper—can testify that unheralded merchandise seldom gets repeat orders. The public must be continually re-sold on the product.

Organized Labor has neglected its re-selling job! The country was originally sold on Organized Labor through a national campaign. But the re-selling has to be done locally. Anti-labor legislation stems from the community. Legislators are for anti-labor legislation when the people who elected them are sold on labor. It is the power of public opinion, not the legislators, that determines the vote on any measure.

You can't win consistently in a democracy without the support of public opinion. Remember, fortunately or unfortunately, as the case may be, the kind of a member of Organized Labor you are, will determine what your neighbors in your community will think of Organized Labor. Therefore, in order to maintain the right attitude toward Organized Labor in the community, the development of local union leadership of the highest order is essential.

The workers must select as leaders only those men whose ideals are their ideals, who will not be swayed by pride of power, by favoritism, by prejudices, and who will not put personal loyalties ahead of the common interest.

tunity to forge stronger the bulwarks of our democracy, or a crisis in which we face the weakening of our system of government; whether it be an occasion to prove the worth of Organized Labor or an ambush threatening the whole Labor movement.

AMERICANS HAVE THESE BASIC RIGHTS

There are certain principles in which all agree, and which all cherish as vitally essential to the protection of life, liberty, property and safety to the citizen.

1. Freedom of religion, restricted only from acts of trespass on that of others.

2. Freedom of person, securing everyone from imprisonment, or other bodily restraint, but by laws of the land. This is effected by the well-known law of *habeas corpus*.

3. Trial by a jury, the best of all safeguards for the person, the property, and the fame of every individual.

4. The exclusive right of legislation and taxation in the representatives of the people.

5. Freedom of the press, subject only to liability for personal injuries. This formidable censor of the public functionaries, by arranging them at the tribunal of public opinion, produces reform peacefully, which must otherwise be done by revolution.

PROFITEERS IN BRITAIN

America does not have a monopoly of war profiteers. Dispatched from London told of an admiralty investigation which revealed that profits on the construction of 32 British warships in 1942 ranged from 10 to more than 80 per cent.

WOMEN IN AIRCRAFT

Women are "capturing" the aircraft industry. Paul V. McNutt revealed recently. In many warplane plants, 70 to 80 per cent of the new employees being hired are women, and they are doing nearly all the jobs that used to be considered "men's work," McNutt said.

THE MARCH OF LABOR

Anglo-American Animosity

When Capt. Alec Cunningham-Reid, British Conservative, lashed out at the United States in the House of Commons, most American commentators dismissed the Captain as a trouble-hunting crackpot and his statement as a distortion of British public opinion.

We don't know much about the hyphenated Captain, but we suspect, on the basis of some recent reading, that his bitter tirade against the United States was distressingly representative of a growing section of the British public. It has been all too clear in recent months that as the war progresses, as American and British troops mingle on the battlefields of the world, suspicion, mistrust, and downright hostility become more apparent daily.

In a dispatch from London to the Partisan Review, George Orwell wrote recently:

"There has been an obvious growth of animosity against America, and this now extends to people who were previously pro-American, such as the literary intelligentsia . . . A favorite saying nowadays is that whereas Chamberlain appeased Germany, Churchill appeases America.

"It is, indeed, obvious that the British ruling class is being propped up by American arms, and may thereby get a new lease on life it would not otherwise have had. People blame the U. S. A. for every reactionary move, even more than is justified . . .

"There is also widespread anti-American feeling among the working class, thanks to the presence of American soldiers, and, I believe, very little anti-British feeling among the soldiers themselves."

This report of mounting Anglo-American hostility in England itself is matched by reports of growing tension among British and Yankee troops on battlefields in Asia and Africa. A. S. Steele, noted war correspondent for the Chicago Daily News, cabled this dispatch to his paper recently:

"It is an unpleasant fact, but it ought to be faced, that getting along with the British is one of our important overseas problems in this overseas war. With equal truth, it can be said that getting along with the Yanks is a British problem.

"In every country I have visited where there are American and British troops, I have found an all too frequent undertone of British-American ill-feeling, and nobody seems to be doing much about it."

Steele is quite right, of course, when he observes that "nobody seems to be doing much about it." Nothing very constructive will ever be done as long as officials in both countries insist on a hush-hush policy and refuse to deal with the sources of friction and discord.—The Progressive.

What They Say...

President Roosevelt:

"We know that in the world for which we are fighting and working the four freedoms must be won for all men. We know, too, that each freedom is dependent upon the others; that freedom from fear, for example, cannot be secured without freedom from want. If we are to succeed, each nation individually, and all nations collectively, must undertake those responsibilities."

"They must take all necessary steps to develop world food production so that it will be adequate to meet the essential nutritional needs of the world population. And they must see to it that no hindrance, whether of international trade, of transportation or of internal distribution, be allowed to prevent any nation or group of citizens within a nation from obtaining the food necessary for health. Society must meet in full its obligation to make available to all its members at least the minimum adequate nutrition . . . for without food and clothing life itself is impossible."

James M. Landis, Director of the Office of Civilian Defense:

"Two years ago Civilian Defense was created to perform a specific war job. Today 12,000,000 men and women, working under 14,000 local Defense Councils, are ready for any task the war may demand of them. Hardly a day passes without reports of Civilian Defense in action in some of these 14,000 communities against flood, fire, tornado, or some other disaster—almost always with skill and coordination promising cool and effective performance should they

REFLECTIONS

By the Editor of the
Reading Labor Advocate

I have on my desk a brief and well-written little booklet issued by McGraw-Hill Publishing Company, whose managers and chief owners President Roosevelt probably has in mind when he once made a campaign speech about "economic royalists."

What the booklet says is that present tax laws should be changed to enable private corporations to accumulate treasury surpluses and that these surpluses (which are described by the catchy words, "Seed Money") will be needed after the war to enable business to make the industrial change-overs and improvements without which progress and higher living standards cannot be achieved.

On the surface the argument appears so frank and fair, and "fairy" that it is certain to win some converts. And yet, though it speaks with the voice of truth the booklet is bolstered by a falsehood; though it speaks for industrial progress, its real purpose is social stand-patism.

The falsehood is the implication that the money and credits in corporation treasures are capable of producing real wealth at some future time; as though "seed money," like seed potatoes as needed to plant and harvest a crop.

The mass-backed reaction is in the assumption that, after this war ends,

progress simply can't be possible unless a super class continues to own

industry and the 130 millions of us

American continue to serve under

the guidance and direction of a few

owners.

*

I am grateful for that booklet because it raises an issue which should be made plain and clear for the judgment of the American people:

The McGraw-Hill Company says that private owners of industry are necessary.

I, in common with Socialists everywhere, assert that the owners are not necessary at all.

A lot depends upon how this generation takes sides on this important question.

If McGraw-Hill is correct, then it is right for all of us to be forced to work for the profit of a few of us.

Then it is logical that we should do with little now in order to swell the cash and credits of a few corporations.

Then it is proper for those corporations to use the wealth the majority creates—to resume the process of labor exploitation after the war is over, to take profits for corporations; to pay huge bonuses to managers; to send interest checks to idle stockholders—and to hire and fire working people as best suits the purposes of private owners.

In the final analysis, what McGraw-Hill is doing is "selling" the capitalist system as the way of doing things' and "selling" themselves and their fellow capitalists as the people who are going to manage the job in the future as in the past.

And if the people of this generation permits themselves to be "sold" on those proposals, then they must accept all the consequences which they imply.

"I'm not sold."

*

I assert that after this war ends—just like before it started and right now when the utmost of production is needed—the credits of corporations can't produce anything.

I assert that labor and Nature's resources create all wealth.

And I assert that, just as soon as working people decide to do so, they can drop the McGraw-Hills and every economic royalist from the scheme of things.

Humanity just doesn't need the few people who own the means of life—if the majority who use the industries and produce the wealth decide to own the nation's economic resources themselves.

Humanity can have socially-owned industry and produce socially-owned surpluses for social welfare—if it prefers that way to privately-owned industry, privately owned surpluses and private profit.

Humanity can make progress faster and infinitely safer—if progress, instead of profits, becomes the purpose of human activity.

And humanity can do more and better things without a thought for the figures printed on the balance sheets of privately-owned corporations when once the issue raised by McGraw-Hill is answered in the Socialist way:

By making the means of life the property of the people.

By managing the means of life by the democratic will of the people.

By distributing the fruits of labor according to the service of people.

We can outlaw the exploitation of

Thoughts on Casualties

In 17 months of war we have had 80,000 casualties, with perhaps 5,000 yet to be added as a result of the last month of the Tunisia campaign. Battle deaths, both Army and Navy, total 13,296.

In the 19 months that we took part in World War I, our battle deaths were 50,000, with wounded numbering close to 200,000—a quarter-million casualties. Yet in 17 months of this war both the Army and the Navy have done much fighting, and have made considerable gains, holding Japan in the Pacific, and regaining some of the ground lost there, and throwing the Axis out of Africa.

Our greatest disaster was in the Philippines, which accounts for most of the Army's 24,345 missing and 14,244 reported prisoners. Pearl Harbor still accounts for almost half of the Navy's deaths.

In World War I the proportion of wounded to killed was 4 to 1. In this war, for the Army, it is almost exactly 2 to 1, while the Navy is reversed to 1 to 1½. German figures on the Russian front have come much closer to the World War I proportion of 4 to 1.—The Chicago Daily News.

What's Against John L. Lewis

American workers had better do some independent thinking when they read capitalist editorials condemning John L. Lewis, president of the United Mine Workers. Otherwise they'll be befuddled by an issue which is of secondary importance.

Lewis may be all that his traducers in editorial offices call him. He may be a demagogue. He may be using the mipes to further his own selfish interests. He may be actuated by implacable hatred for the president. He may be all these things and more, but—

That is not why "liberal" as well as reactionary spokesmen for the owning class are waging an all-out war against him.

In the minds of the owning class of America, the chief crime against Lewis is his refusal to play along with them. He won't stand hitched. He won't listen to reason as it comes from the henchmen of the profiteer group.

Lewis, or any other labor leader, could betray the workers to a fair-weather, and the pundit of profit wouldn't give a hang. He could be as black-hearted as Dr. Ley, the Nazi labor dictator, as dishonest as American defective steel magnates and as inconsistent as the State Department "democrats" who glorified Mussolini, condoned Hitler, smiled on Franco and okayed shipments of steel and oil to Tojo—if he acted like that against workers and in cooperation with the employer class, the apostles of profit still would love him.

No, it isn't what Lewis is doing to the workers for whom he speaks that bothers the owning class and their journalistic "ladies." It's the fact that the game he plays—whether it be a right or wrong game—is HIS game, and nobody's else, that makes them determined to destroy the miners' leader.

There are historic parallels to illustrate the point. Gene Debs was not a self-seeker, but he wouldn't string along with the master class; so he was jailed. And then in old Bethlehem there was a Man who stirred up the people in ways which the rulers could not tolerate; so He was crucified.

As a high-minded leader Lewis may not compare with Debs and Jesus. But he does compare well enough with the scribes who hypocritically grieve because John L. Lewis is "leading his followers astray."—Reading Labor Advocate.

workers by owners. But this must be added:

In the years that follow the war it must be one way or the other.

Either the way of McGraw-Hill or

the way of Socialism must prevail.

For, to be safe and well-ordered, a social organism must be managed.

And if the workers will not manage

their own affairs, there will be a

super class to manage and exploit

them in the future as in the past.

CHARGE ADVERTISING

First accounts of the marriage of a young lady in St. Louis said merely